

РЕШЕНИЕ

№ 1737

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 07.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **11761** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и е образувано по жалбата на У. А. Т., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., против Решение № 17545/20.11.2023г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерския съвет.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствени правила. В нея се сочи, че е неправилен извода на административния орган, че няма данни, че жалбоподателят е подкрепял предишната власт, като се твърди, че след падането и е имало опасност за живота му, доколкото баща му е убит от талибаните. Твърди, че е допуснато съществено процесуално нарушение, като не е спазено изискването на чл.75 ал.2 ЗУБ и в решението не са обсъдени всички наведени от жалбоподателя факти и обстоятелства от личната му история и въпроса за сигурността в страната му по произход, като органът не е обсъдил и основанието за приложение на принципа за бежанец място по чл.8 ал. 6 ЗУБ-опасения от преследване, които са настъпили след неговото напускане на страната по произход. Отделно от това се твърди, че анализът на обстановката в А. е непълнен, тъй като е посочена само справка №ЦУ-563/05.05.2023г., без да се посочват източниците за издаване на същата. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неоснователност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния

закон; посочва, че от доказателствата по делото не може да бъде направен извод, че твърденията за баща му са верни и оспорва доказателствената стойност на представените от жалбоподателя доказателства; твърди, че в случая е налице противоречива лична история; посочва, че в случая става въпрос за мигрант, а не за лице, търсещо международна закрила и доказателство за това е фактът, че осем дни след настаняването на жалбоподателя в ПМЗ-кв. Военна рампа, той бяга два пъти от там; посочва, че по административното производство не е установено останалите членове на семейството на жалбоподателя да са подложени на натиск или притеснение. Счита, че при издаване на оспорваното решение са спазени всички административни правила, обсъдено е личното положение на жалбоподателя и държавата му по произход.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че У. А. Т. е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. №УП-11142/14.02.2023г. по описа на ДАБ /№РД09-ВР-858/14.02.2023г. по описа на ДАБ, РПЦ-гр. С., „Военна рампа“/-л.68.

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист с рег. № УП 11142/12.04.2023 г., съдържащ данни на жалбоподателя /л.64/.

На 16.02.2023г. ДАБ при МС е изпратило писмо до ДАНС за писмено становище по молбата на жалбоподателя на основание чл.58 ал.10 ЗУБ /л.47/.

На 03.04.2023г. в ДАБ е постъпило становище от ДАНС, че не възразява да бъде предоставена закрила на У. А. Т., в случай, че отговоря на условията на ЗУБ /л.44/.

На 09.11.2023г. е проведено интервю с У. А. Т., за което е съставен протокол /л.25 и сл. от делото/.

Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е напуснал А. нелегално, преминал в И. и нелегално влязъл в Р България, след което избягал от лагера във „Военна рампа“ и нелегално заминал за С., а след това за У. и А., където подал молба за международна закрила, но поради това, че го депортирали, се върнал в България. Твърди, че не е осъждан или арестуван в държавата си по произход или в друга държава. Като причини за напускане на А. посочва, че „искам да получи документи да мога да си оправя живота“, тъй като в А. е трудно, там няма работа и майка му го е посъветвала да замине за Европа „да си оправя живота“. За баща си твърди, че е служил в Армията и талибаните са го убили след като няколко пъти го заплашвали да напусне работа.

За преценката за основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция "Международна дейност" в ДАБ при МС /л.19 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната политическа и икономическа обстановка в Република А. към 05.05.2023г. и към 25.10.2023г. и за отношението на талибаните към лица, свързани с предишното управляващо правителство. В същата е посочено, че към 25.10.2023г. талибаните продължават да поддържат властта в А. и това създава период на относителна липса на въоръжен конфликт, но и ограничаване на основните права и свободи, особено за жените и момичетата. Посочва се, че общата икономика в страната е на ниско ниво, което оставя повечето афганистанци бедни и гладни, ка то се сочи, че макроикономическото управление на талибаните е по-добро от очакването и се вижда стабилен обменен курс, ниска инфлация и ефективно събиране на приходи, мащабът на корупцията е намален

Въз основа на горните данни е изготвено становище с предложение да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут по молбата на У. А. Т..

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на причините за напускане от жалбоподателя на страната по произход-А., и заявените от него обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на търсената закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец. В решението е посочено, че липсват данни и твърдения за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Същият не е направил изявления за преследване, като липсва „преследване“ по чл.8 ал.4 ЗУБ, свързано с нарушение на основите права на човека. В оспорваното решение е посочено, че кандидатът не сочи други релевантни причини-не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в А., нито е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини. Направен е анализ на общата общественно- политическа и социално-икономическа обстановка в А., както и на представената лична история на жалбоподателя, като е посочено, че е налице „неумел опит“ от негова страна да представи собствена бежанска история, ползвайки общоизвестни за страната факти, единствено, за да получи закрила, като се сочат противоречията в изложените от него твърдения за баща му, както и че няма доказателства за негативно отношение на талибаните към него; посочено, че майка му и четиримата му братя живеят все още в А., за които жалбоподателят не твърди, че имат проблеми с властите. Акцентира се на бягството му от лагера във „Военна рампа“, като се приема извода, че ако действително лице, търсещо закрила, той би се възползвал от нея при първата предоставена му възможност, вместо да отлага търсенето и във времето да бяга от лагера, да напусне Р България и да се установи в А..

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ал.1 т.1 и т.2 ЗУБ, е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Не се установява спрямо него да са предприети такива действия от официалните власти на А., самият жалбоподател не излага подобни твърдения и молбата си за международна закрила. Въз основа на тези данни е формиран извод, че той не е бил изложени и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.

Относно възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е посочено в решението, че към момента на издаване на оспорваното решение не може да се направи извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт и само определение уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл.9 но жалбоподателят не попада в тази категория.

Така описаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства, писмени и гласни от обясненията на жалбоподателя в хода на съдебното производство. В тази връзка следва да се отбележи, че съдът внимателно преценява обясненията на жалбоподателя, тъй като освен средство за събиране на доказателства, чрез същите се упражнява правото на защита. Ето защо следва да бъде преценена дали е налице вътрешната

противоречивост на дадените от него обяснения, и съответствието им с останалите доказателства по делото. В дадените на 07.03.2024г. обяснения в съдебно заседание жалбоподателят твърди, че баща му е убит от талибаните през 2021г. и около седмица по-късно майка му му казала, че него също го търсят талибаните и по-добре да излезе от А.; посочва като причина за напускането на страната си и произход убийството на баща му и че се чувствал застрашен за живота си. В подкрепа на тези твърдения в същото съдебно заседание са представени копие от военната книжка на баща му и снимки на лица с униформи и оръжие. Анализът на посочените писмени доказателства обаче, води на извода за липса на достоверност на снимките, тъй като не става ясен техния произход и най-вече дали същите не са обект на интервенции, предвид разминаванията на образите в тях и „наслагванията“ на едни и същи изображения в различните снимки. В тази връзка съдът споделя възраженията на ответника, както за отличителните знаци на униформите, така и на представените оръжия, като се има предвид освен всичко останало, че на една от представените снимки върху униформата е знамето на Р Румъния със съответния надпис. Относно военната книжка на баща му, съдът отбелязва, че в нея не е посочено дали е бил активновоееннослужещ и къде. Предвид гореизложеното следва извода, че изложените твърдения в обясненията му в съдебно заседание търсенето му от талибаните в А., не следват да бъдат кредитирани, тъй като не кореспондират на останалите доказателства по делото.

Съдът не споделя възраженията от страна на жалбоподателя, че не става ясно кои са доказателствените източници, послужили за изготвяне на справката, цитирана в решението на Председателя на ДАБ, тъй като в самата справка под линия са посочени източниците на информацията.

При така установените факти, Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденеца, както и справките на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ относно А., с отчитане на общото положение в държавата, актуалната политическа и икономическа обстановка, както и отношението на талибаните към подкрепящите предходния режим.

В жалбата се сочи, че при вземане на решението административният орган не е изградил вътрешното си убеждение въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички относими обстоятелства. Твърди се, че събраните в производството доказателства не са подложени на внимателна проверка и преценка в тяхната съвкупност, а някои от тях са игнорирани. Според настоящия съдебен състав възражението е неоснователно. Органът е извършил необходимите процесуални

действия, при съблюдаване процесуалните норми на чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК и е изяснил релевантните факти. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени в решението по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на ситуацията в А. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, за упражнявано физическо насилие и репресии. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки.

Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването.

Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2 на ал. 3, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде

изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Посочените по време на проведеното от ДАБ интервю мотиви, настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не са налице обстоятелства, които да предполагат необходимост от закрила. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. По делото не са ангажирани никакви доказателства, че жалбоподателят е бил търсен и/или заплашван от талибаните в А.. Ето защо следва да се приеме, че в бежанската история на чужденеца, не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8 от ЗУБ понятие "основателно опасение от преследване", нито се твърди, че спрямо У. А. Т. е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход А..

Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че е напуснал А. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание молителят не е направил. В решението са разгледани и обсъдени и обстоятелствата по т. 3 на чл. 9, ал. 1 ЗУБ - тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за

субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Поради изложеното, с оспореното решение законосъобразно е отказано предоставяне на международна закрила. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли, като неоснователна.

Предвид гореизложеното, Административен съд-София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. А. Т., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., против Решение № 17545/20.11.2023г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерския съвет.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: